

HUISJE-BOOMPJE-BEESTJE

In 1992 leerde ik Alfred kennen, op de verjaardag van mijn vriendin Martine. We raakten in gesprek en aan het einde van de avond bracht ik hem naar huis in een oude geleende Mercedes. Ik zei tegen hem: 'Ik kom je morgenochtend op de motor halen en dan gaan we naar de Keukenhof.' De volgende dag stond ik met mijn Moto Guzzi en een extra helm voor zijn deur, en reden we het land in. Een relatie was geboren.

Vrij snel daarna kochten we een waanzinnig huis op de Weteringschans, tegenover Paradiso. Een twintig meter diep huis op de derde en vierde verdieping. Sammie is daar in 1995 geboren, ik was 35. Vlak na zijn geboorte was Sam net een kloon van de vader van Alfred. Dat was een rare gewaarwording. Het duurde maar een week – daarna begon hij op ons te lijken. Al snel bleek dat ons huis met de steile trap bijzonder onhandig was met een klein kind. Ik zette de Maxi-Cosi in de hal, parkeerde snel mijn auto en sjoerde daarna Sam drie verdiepingen omhoog. Omdat we geen zin meer hadden in het gesjouw met een kind en zware boodschappentassen, en we wilden dat Sam later buiten kon spelen en niet plat-

gewalst zou worden door een tram als hij naar buiten zou gaan, zijn we verhuisd naar de Jacob Marisstraat, een dorpsstraat midden in de stad waar de deuren altijd openstonden en de kinderen in en uit renden. Het was een schot in de roos. We raakten goed bevriend met onze burens Hans en Esther, aten en dronken samen, liepen de deur bij elkaar plat. We waren zo dol op elkaar dat nadat wij een boshuisje gekocht hadden in Driebergen, meerdere burens en andere vrienden daar ook een huisje kochten, waar we elkaar alle weekenden en vakanties troffen. Het was een houten zigeunerwoninkje, midden in het bos. Misschien was het wel de eerste stap naar het latere Can Portell.

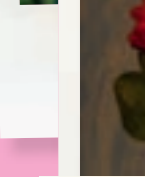
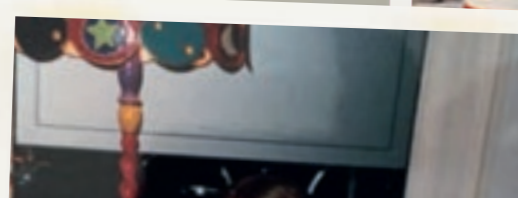
In dat heerlijke huis in Amsterdam is Roosje geboren. Sam en Roos zijn uiteindelijk allebei een soort van in mijn voetsporen getreden. Sam heeft de rustige uitstraling van Alfred en doet regie, productie en fotografie; Roos lijkt meer op mij, is intuïtief en wat drukker – en zit in de productie. Het ongelooflijke wil dat zij nu hoofd horecapersoneel is bij de Parade, en mijn droom vroeger altijd was: bij de Parade werken. Ik ben op beide kinderen ongelooflijk trots.



Acteur uit 'Sylvia Millicam Show' wordt ware liefde
Alfred van den Heuvel wordt vader



DOOR CONNY GEMAKT 1 v.m. SOLICITATIE
MIP-TV VOOR DE TOEG 82



Groepsgevoel

Mas Ferrer leent zich ideaal voor groepen. Er is een lekkere keuken, er is een riante zaal voor allerlei groepsactiviteiten en er zijn genoeg slaapkamers en badkamers om een leuk clubje in te stallen. Cursusleiders benaderen mij, komen via gasten en vrienden, maar met regelmaat benader ik ze ook zelf als iets me leuk lijkt. Begoña geeft dit jaar drie **kookworkshops** die altijd binnen een minuut volgeboekt zijn. Tessa Posthuma de Boer geeft een **fotografiecursus**, Adinda Zoutman van Adinda's World geeft **haakworkshops**: projecten met bloemen en felle kleuren. Haar haakboek is hier gefotografeerd, het boek is vertaald, en speciaal voor Adinda's haakcursussen komen ze nu zelfs uit Israël, Zweden, Italië en uit heel Europa. Ook Laura van Dam van Basic Lodge geeft bij mij al jaren haakworkshops; ze verplaatst haar hele **haakcafé** uit Noord-Holland hierheen. Dertig hakende dames die sjaals en dekens maken: ik heb nog nooit zo veel lachende vrouwen bij elkaar gehoord. Nienke van der Zwan van Stipstijl maakt hele **serviezen met keramiekstippen**; ook haar cursus is razend populair. Maria Goos geeft drie **schrijfworkshops**. Twee daarvan doet ze in samenwerking met Loes Luca: een groep schrijft, de andere groep speelt. Michelle Braams van Yoga Beach geeft **yoga**, net als Lotte van Koningsveld van Hartje Yin & Co (zij geeft dit jaar zelfs zes retreats) en Yoga met Sabrina, Mandyoga, Diwali Yoga en Mireille de Haas van Retreats Voorthuis. Francien Bredewout van Zon in je Hand, die ik kende van een haakworkshop, organiseert **relaxreizen** en **levenskunstreizen**, maar ook samen tekenen, knippen, handlezen – fijne dingen voor iedere vrouw, kortom. Merel-Art geeft dit jaar voor het eerst een **schilderworkshop**, we hebben twee **ademretreats**, een **briddegroep** (zo leuk, die vrouwen zitten de hele dag fanatiek te kaarten), een **zumbaweek** en **borduurworkshops** onder leiding van Sandra Nevels. Mijn vriendin Lenette van Dongen gaf ooit een paar **blij-ei-retreats**, en zij houden elk jaar een reünie. (Ik hoor je denken: wat een organisatie – en ik ben nog niet klaar.) Brigitte van Rozenvilterije geeft **vilten**; Charlotte Rugebregt van Buen Camino geeft al jarenlang een **cursus Spaans** met leuke uitjes, er is al een paar jaar de **wandelvierdaagse** van Gerona en dan is het huis gevuld met sportievelingen. We gaan dit jaar voor het eerst **familieopstellingen** doen: spannend! Ik heb nog heel veel aanvragen lopen. Even tellen? We geven ondertussen ongeveer vijftig workshops per jaar. En toch wil ik óók nog heel graag iets met film, en iets met zang of muziek. Een koor misschien? Dat geluid in huis lijkt me heerlijk.

RONDJE DOOR CAN PORTELL

1 → Dit was ooit de parkeergarage waar mijn oude Eend in stond. Toen mijn broertje Floris bij mij kwam wonen, hebben we van de open ruimte een vrij heerlijke kamer met glas in lood gemaakt. Het licht schijnt er mooi naar binnen. Achter de antieke ijskastdeuren, die ik op een rommelmarkt gekocht heb, heb ik een kast laten maken. De douchetegels heb ik samen met Floris bij elkaar gepuzzeld. Ik vind het heel goed gelukt, al zeg ik het zelf.

2 → Bij Christine Rijnhout, een lieve vriendin, paste deze joekel van een zeefdruk van Corneille niet meer. Ik heb hem gekregen, de kleuren zijn erg aan mij besteed.

3 → Dit prachtige 'schilderij' heeft mijn vriendin Lenette van Dongen voor mijn zestigste verjaardag geborduurd, in kruissteek.

4 → Schilderij van mijn lieve vriend Wouter Stips, die ik heb leren kennen toen ik mijn eerste televisiebaantje bij hem bij *Wordt Vervolgd* had.

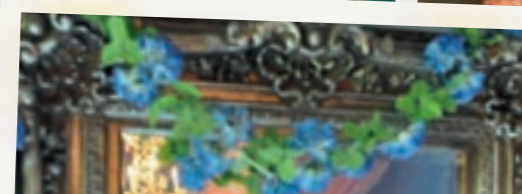
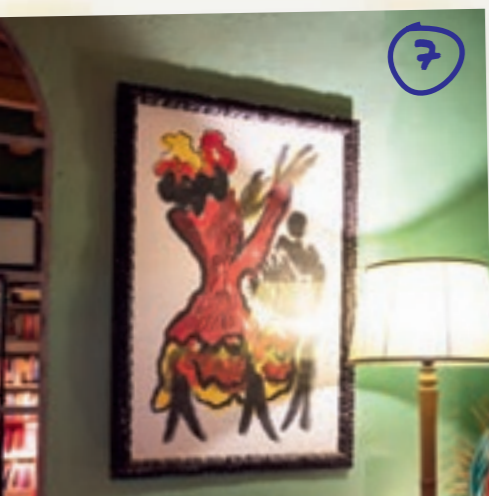
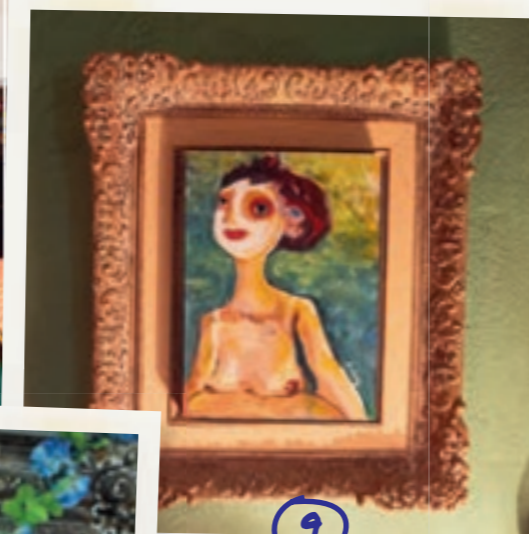
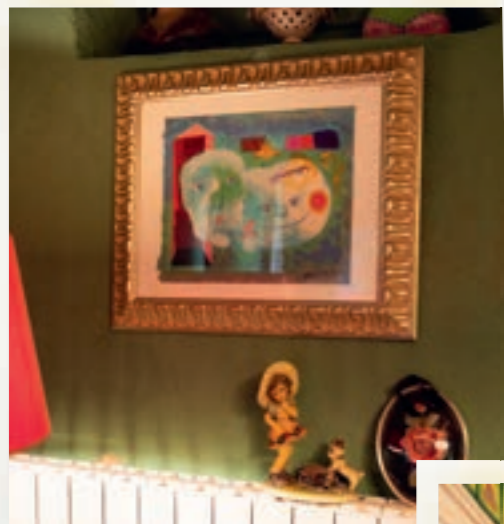
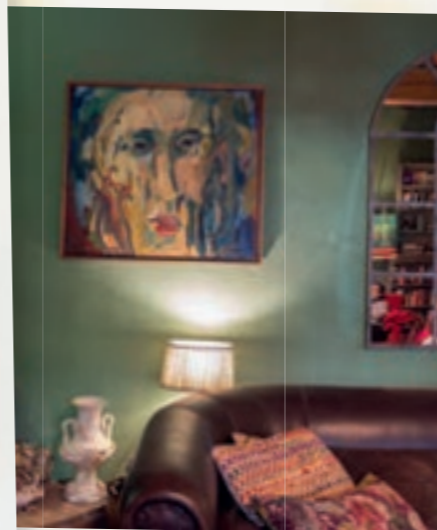
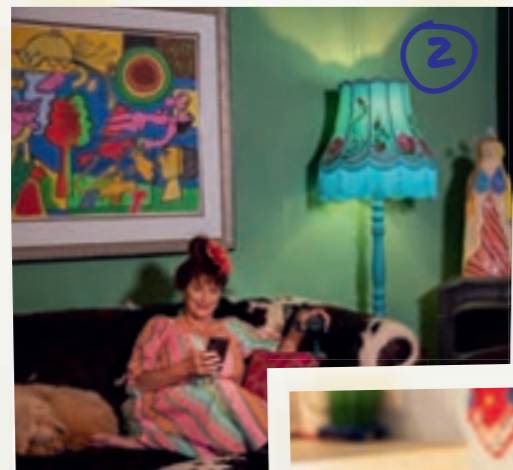
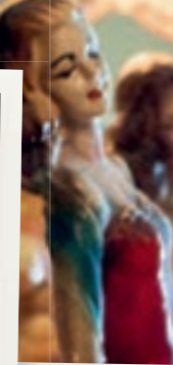
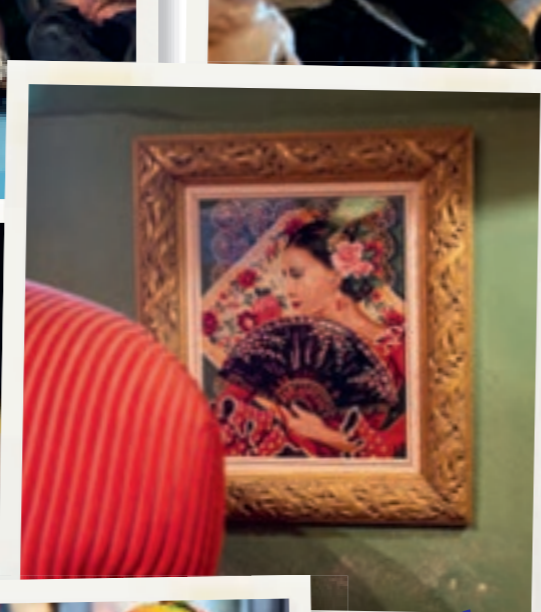
5 → Een hond met een pruik: hoe leuk is dat?

6 → Dit geweldige schilderij, dat toevallig prachtig bij de muur kleurt, heb ik gekregen van de moeder van Paul, de 92-jarige kunstenaar Annemarie ten Brink.

7 → Het affiche van een flamen-codanseres is van Jan Sierhuis.

8 → De keuken heb ik nog niet zo lang geleden verbouwd, in 2019. Elke dag word ik weer heel erg blij van de kast, die ik bij Antic Centre heb gevonden. Het is een beetje een onhandige voorraadkast geworden, maar ik kan er enorm veel beeldjes op kwijt.

9 → Dit schilderijtje heb ik via Catawiki gekocht. Ik heb de Franse kunstenaar gemaild waar het terechtgekomen is, zo blij was ik ermee. Van Catawiki probeer ik verder wel een beetje weg te blijven, het is toch een beetje gokken en er zijn zo veel rommelmarkten op de wereld waar je geweldige vondsten kunt doen.



Debbie: Ik achtte de kans heel klein dat ik uit het televisieavontuur zou stappen met een vriendje aan mijn zijde, omdat ik nogal kritisch ben. Ik schatte die kans in op hooguit vijftien procent. **Eén ding wist ik wel zeker: ik zou een te gekke tijd hebben.** En ik mocht mijn B&B met Nederland delen: ook aantrekkelijk natuurlijk.

Paul: Ik gaf mijn leven ook een acht, ik wilde mijn leuke leven alleen wel met iemand delen. Toen mijn zusje meeding op een lange wandeling door Portugal vond ik dat heerlijk. Ik heb na mijn scheiding een tijd gesomberd, en toen ik eenmaal over mijn eigen schaduw was heen gestapt, dacht ik: dit nooit meer. Ik heb eindeloze wandelingen moeten maken om weer mezelf te worden na mijn stukgelopen huwelijk. De eerste wandeling liep ik met een rugzak van twaalf kilo, de tweede wandeling woog mijn rugzak maar negen kilo; het gewicht viel letterlijk van me af. Ik heb 800 kilometer van de Camino in Spanje gelopen, daarna nog een enorm stuk van 120 kilometer omdat ik tijd overhad, naar het meest westelijke puntje van Spanje. **Geïnspireerd door die tocht ben ik op Spaanse les gegaan, al voor ik Deb ontmoette.** Na de Camino was ik het gevoel mijn toekomst verloren te hebben kwijtgeraakt, en kon ik me openstellen voor een nieuwe liefde. Een leuke, avontuurlijke liefde zonder gedoe. Als Debbie niet zo tevreden was

geweest met haar leven, had ik niet gereageerd.

Debbie: Ik kreeg van tevoren het aanmeldingsformulier niet te lezen van de productie, en dat vind ik ergens wel een gemiste kans. Ik moest het doen met korte filmpjes van een minuut per deelnemer. Pauls brief, die hij me liet lezen tijdens de opnameperiode, was zo charmant; de brief had me meteen inzicht in zijn leven kunnen geven. Ik heb de eindredacteur geadviseerd eerder in het proces iets met die aanmeldingsformulieren te doen – de televisiemaker in mij kwam weer naar boven.

▶ **Debbie: Kijkers mailden heel vaak: 'Als jij 'm niet wil, dan wil ik 'm wel – stuur maar door!'**

Paul: Ik kon Debbie natuurlijk uitvoerig googelen. Al had ik niet begrepen hoe enorm groot de B&B is. Ik had meteen bewondering voor haar ondernemerschap – maar het was nog groter en mooier dan ik dacht. Ik pak er even acht kamers bij? Die durft.

Debbie: Ik keek samen met Begoña naar de aanmeldingen: filmpjes van een minuut. Op zo'n filmpje kun je niet zien dat iemand formaat smurf is, dus het was gissen. Je kent ook de achternamen niet, dus je kunt ze niet van tevoren googelen, zoals ze dat bij mij wel konden.



DE TIEN GEBODEN VAN DEBBIE

Sla een nieuwe weg in

Na de dood van mijn vader speelde de angst voor de dood plotseling een rol in mijn leven. Ik durfde bijvoorbeeld niet meer zo goed paard te rijden. Wiebelig zat ik op mijn paard, bang dat ik in de bushbush tegen een boom aan zou knallen. Dit gevoel kende ik niet, het hoort denk ik gewoon bij het rouwproces. Daarna heb ik me zelden meer laten imponeren door een vals voorgevoel.

Een leraar op de middelbare school zei een keer tegen me: 'Ik wens je veel tegenslag.' Wat bazelt hij nou, dacht ik, die man is gek. Pas later snapte ik wat hij bedoelde. Als ik eerlijk ben, vind ik het eigenlijk wel lekker om het lot te tartten. **Ik sla liever een onbekende dan een platgetreden weg in, ik volg liever mijn intuïtie en zie wel waar het nieuwe pad me brengt.** Ik heb het ook altijd leuk gevonden om out of the box te denken. John de Mol zei wel eens: 'Als we een turquoise, een paarse en een knalroze big nodig hebben, plus een kameel met drieënhalve bult, dan bellen we Debbie.' Geef mij een schijnbaar onmogelijke opdracht, en ik ga ervoor. Ik hou enorm van uitdagingen. Dacht je dat ik me ooit had opgegeven

voor *B&B Vol Liefde* als ik deze maffe karaktertrek niet had gehad?

Laat nooit los

Mijn drang naar leuk, leuker, leukst is groot. Ik krijg veel voor elkaar als ik mijn tanden erin zet, met fatsoen en binnen de grenzen van het haalbare. Als het écht niet lukt, schud ik het van me af. Zo zoek ik al een tijdje een replica van een bankje dat Dalí heeft ontworpen: de Mae West Lips Sofa uit 1938. Het lijkt me enig om zo'n bankje in de vorm van de mond van een oude Hollywood-actrice in de B&B te hebben. Er zijn een paar originelen van op de wereld – eentje staat in het Dalí Museum in Figueres vlak bij de B&B, een ander staat in Museum Boijmans van Beuningen in Rotterdam. Er zijn genoeg replica's in omloop; voor neppers zijn ze alleen vrij prijzig. Ik ben twee keer tegen zo'n bankje aangelopen; ze vroegen 600 of 700 euro, en dat vond ik te duur voor een eenpersoons plastic buitenbankje. Ik weet zeker dat ik er ooit eentje voor een schappelijke prijs zal vinden, maar de fanatieke zoektocht heb ik voor nu even moeten staken. **Soms moet de doordrammer in mij even terug in de bench.**



6
LEF,
LIEFDE
EN
LEVENSLUST



Mijn stijl? Een glimlach op mijn snuit

Ik word heel blij van kleding. Net zoals mijn huis vind ik het leuk om mezelf een beetje te decoreren. Vroeger droeg ik joekels van oorbellen en tasjes in de vorm van een superonhandige fluitketel of een plastic stokbrood of een koeienkop. Dat was misschien een periode dat mensen dachten: mijn god, wat loopt die vrouw erbij. Inmiddels kleeft ik me wat rustiger. In de sportschool draag ik ook gewoon een zwart broekje – maar dan wel met de vrolijkste sportbeha die ik kan vinden, in een lekkere kleur. Als kind kleeftte mijn moeder me. Bij **Chaussure moderne** in de Beethovenstraat kochten we ouderwetse schoenen met gaatjes in de neus, die ik droeg bij een jurkje. Maar liever droeg ik een spijkerbroek. Pas op de middelbare school kreeg ik een **eigen stijl**. Zelfs van die ouderwetse witte nachthemden op korte witte kanten broekjes vonden wij leuk. **Vrij theateraal** als je er nu op terugkijkt. Net als die tuttige Franse schorten, die je over je kleren aantrok. Barbara, Babette, Brigitte en ik kleeften ons wel altijd pittig, er kwamen **geen miezerige grietjes** binnen. De roos heb ik op een dag in mijn haar gestoken, en die is erin gebleven. **Dit jaar vierden de roos en ik misschien wel ons vijftigjarige jubileum**. Je kunt me uittekenen in felle kleuren, stoere vintage en gekkigheid. Als ik er zelf maar een glimlach van op mijn snuit krijg. Ik ben soms ook wel helemaal in het zwart hoor, maar dus wel altijd met die felgekleurde bloem en rode lipstick. Mijn kledingkast is een overdosis. Ik heb veel om uit te kiezen. Er staan twee heel grote kledingrekken in mijn slaapkamer, alles hangt zoveel mogelijk op kleur. Daarnaast heb ik een meterslange hoge kast, een oude winkelkast, en die ligt helemaal vol. Ik wil niets wegdoen, dat vind ik zonde want het kan altijd nog van pas komen, maar eigenlijk is het te veel. **Print met print kan wat mij betreft altijd**. Maar ik weet van mezelf dat ik kan doorslaan. Ik vroeg vroeger wel eens aan Roos: kan dit wel? Doe maar niet, antwoordde ze dan. Dan zag ik er weer eens uit als een Hongaarse volkszangeres. Als ik wat



KURKUMAKIP MET KIKKERERWTEN EN VENKELZAAD

Het geheim van de kip is de yoghurtmarinade. Die maakt het vlees niet alleen mals maar helpt de kip ook mooi bruin te worden tijdens het braden. Begoña heeft deze kurkumakip wel honderd keer voor me gemaakt en hij verveelt nooit.

Ingrediënten

- kippendijen, ongeveer 2 kg
- zout en versgemalen peper
- 300 g volle Griekse yoghurt
- 5 el vers citroensap
- 2 tl gemalen kurkuma
- 2 blikjes kikkererwten, uitgelekt en afgespoeld
- 1 el venkelzaad
- 1 tl komijnpoeder
- 1 grote rode ui en 1 witte ui, in dunne plakjes
- 2 el olijfolie
- 75 g verse blaadjes munt of koriander, gescheurd

Kruid de kip met zout en peper. Meng 200 g yoghurt, 2 eetlepels citroensap, 1 theelepel kurkuma in een grote kom. Kruid het yoghurtmengsel goed met zout en peper. (Het mag aan de zoute kant zijn.) Voeg de kip toe, meng goed, en laat minimaal 30 minuten bij ka-

mer temperatuur staan, of een nacht in de ijskast.

Verwarm de oven voor tot 180 °C. Meng op de bakplaat de kikkererwten met het venkelzaad, de komijn, resterende theelepel kurkuma en helft van de ui. Besprenkel met olijfolie, breng op smaak met zout en peper en schep om. Schik de kikkererwten naar de randen van de bakplaat. Schraap de overtollige marinade van de kip en plaats de kippendijen in het midden, met het vlezige deel naar beneden. Zet de bakplaat in de oven en bak tot het vel van de kip gelijkmatig bruin is en de kikkererwten goudbruin zijn en knapperig worden. Hussel de kikkererwten af en toe om, zodat ze lekker mengen met het kippenvet. Dit duurt ongeveer 45 tot 50 minuten.

Maak intussen de gekruide yoghurt. Meng de overgebleven yoghurt met 1 eetlepel citroensap en breng op smaak met zout en peper. Meng in een ander kommetje de resterende ui met 2 eetlepels citroensap; breng op smaak met zout en peper. Zet opzij. Als de kip klaar is, bestrooi je hem met de ingemaakte ui en met wat munt of koriander. Serveer met de gekruide yoghurt.



The End

